Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23	1. December 1907.	56. Aargang

Interessante Korrespondancer.

Fra Millennial Star af 14. November erfare vi, at der for nærværende i Liverpool, England, er en religiøs Opvækkelse eller Bevægelse igang som Følge af, at nogle Medlemmer, der tilhørte St. Nathaniel's Menighed dersteds, have givet Afkald paa deres tidligere Trosbekendelse og forenet sig med de Sidste-Dages Hellige. Præsten i ovennævnte Menighed har i den Anledning skrevet og ladet indrykke i Sognets Magasin nogle bitre og misvisende Angreb paa „Mormonismen" og dens ledende Mænd, saavel de afdøde som de levende.

Præsident C. W. Penrose har som Følge deraf i Millennial Star Nr. 46 ved Hjælp af Bibelen og historiske Fakta paa en kraftig og fyldestgørende Maade modbevist disse Angreb. Pladsen tillader os ikke at optage denne Artikel, men vi ville her fremstille Præstens Brev til de nydøbte og deres Svar til ham:

St. Nathaniels Vikariat,
39 Falkner Square, Liverpool.

„Mine kære Herrer Ravenscroft!

Det er med Bedrøvelse og Skam, jeg har faaet at vide, hvad der fandt Sted sidste Onsdag, og jeg har derfor udstrøget Eders Navne fra vor Bibelklasse og fra Kommunikantrullen. Nu, for Eders Skyld (og jeg tror, at I i Fremtiden ville sætte Pris derpaa) ønsker jeg at nedskrive i min Protokol min faste Overbevisning om, at ingen af Eder vidste,

hvad I gjorde. I en uforskammet Hast har denne Sekt fanget Eder og faaet Eder til at gøre et Skridt, og derved tror den, at den tilsidst kan være sikker paa sit Bytte. Den burde i det mindste have givet Eder en 6 Maaneders Tid til Studium og Forberedelse. Nu, Tiden vil komme, da I gennem bitter Erfaring ville lære og forstaa, at „Mormonismen" ikke i mindste Maade er Kristendom, og at I i Virkeligheden have fornægtet Kristus. Naar den Tid kommer, hvorsomhelst I monne være, da kom ihu den gode, gamle Tid og det Fællesskab, vi have nydt sammen; og I kunne være forvisede om, at der er een, som med aabne Arme og uden Bebrejdelse vil hjælpe Eder tilbage paa Angerens og Omvendelsens bitre Sti, der fører til Jesus Kristus, vor Frelser, og denne ene er

Eders bedrøvede gamle Præst,

Daniel H. C. Bartlett."

„P. S. — Kom altid ihu, at skjøndt Troskab mod Kristus nøder mig til at modstaa „Mormonismen", saa ere mine personlige Følelser for enhver af Eder, som de altid have været — Følelser af Hengivenhed og Agtelse! Jeg har bedt oprigtigt for Eder og skal vedblive at gøre det."

---

64 Underley Street, Liverpool,
5. November 1907.

„Hr. Bartlett, —

Kære Herre!

Vi have modtaget Deres Brev, og vi kunde ønske at vide, hvorfor De med Bedrøvelse og Skam har hørt, at vi sidste Onsdag fulgte Kristi Eksempel. Vi have aldrig nogensinde i højere Grad været i Besiddelse af vore Sanser end den Aften, og en herligere og skønnere Ordinanse have vi ikke tidligere deltaget i; thi den var saa forskellig fra de kolde, formelle Ceremonier, som udføres i den engelske Kirke. Hvis det var fornødent, at Kristus skulde døbes for at fuldkomme al Retfærdighed, saa er det ogsaa nødvendigt, at vi skulle døbes. Vi læse om, at Apostlernes Ord paa Pinsefestens Dag rørte Mængden, saa at det „gik dem igennem Hjærtet, og de sagde til Peter og de andre Apostler: I Mænd, Brødre! Hvad skulle vi gøre?" Da svarede Peter dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave."

„De siger ogsaa, at „denne Sekt har i en uforskammet Hast fanget os og faaet os til at gøre et Skridt, hvorved den tror, at den tilsidst kan være sikker paa sit Bytte". Vi kunne for det første sige, at de saakaldte „Mormoner", men bedre kendt af os som „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", aldrig have fanget os, men vi have saa at sige fanget dem; med Hensyn til den Hast, som De omtaler, da bad Ældsterne os om grundig at undersøge „Mormonismen", førend vi besluttede

os til at forene os med dem, og af vor egen fri Vilje bestemte vi Dagen, da Daaben skulde finde Sted. De siger, at denne Sekt burde have givet os 6 Maaneders Betænkningstid. Bad Peter Mængden at tage sig 6 Maaneders Tid til at udfinde Kristus? Nej, henved 3000 Sjæle bleve døbte paa den samme Dag. Da Kammersvenden bad Filippus om at døbe ham, blev det ikke sagt til ham, at han skulde betænke sig i 6 Maaneder.

„De siger, at „Mormonismen" ikke er Kristendom. Hvad er saa Kristendom, maa vi spørge? Prædike Nutidens saakaldte Kristne Evangeliet i sin oprindelige Renhed og Ligefremhed, som Kristus gjorde? Vi tilligemed mange flere tro anderledes. De siger, at vi have fornægtet Kristus; vi sige, at vi have annammet ham. Vi tro, at hvis de saakaldte Kristne efterlevede Kristi Bud og Befalinger, som „Mormonerne" gøre, da vilde der i vor Tid være langt mindre Elendighed iblandt os, end der er. De omtaler den gode, gamle Tid og Fællesskab, som vi have haft sammen. Vi maa sige, at det er et forunderligt Slags Venskab, som bevæger en Person til at vende sin Næste Ryggen og som forsøger paa at nedværdige hans Karakter i hans Venners Paasyn.

„De taler om „Angerens og Omvendelsens bitre Sti". Vi kunne fortælle Dem, at vi i de sidst forløbne Dage have fundet Frelse formedelst Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse fra vore Synder og ved at vise Lydighed mod Kristi Befalinger. De har intet at være bedrøvet over, men De burde hellere glæde Dem over, at medens vi have været sammen med „Mormonerne", have vi lært mere om Bibelen, end vi gjorde al den Tid, vi stode i St. Nathaniels Menighed. Deres Modstand overfor „Mormonismen" gavner den mere, end hvis de havde ladet den være i Fred; thi De opvækker Folket til at tænke, og hvilken som helst rettænkende Person (og vi ønske kun saadanne) kan øjeblikkelig se det usornustige i at modsætte sig Frelserens Lære. Deres oprigtige Bønner for os ere blevne besvarede, thi for hver Dag som gaar, blive vi stærkere og mere grundfæstede i det sande Lys, som De paa en spottende Maade kalder en Fabel eller en Spøgelseshistorie; vi bede Dem nu, om De vil bede for Dem selv, som vi ogsaa gøre; og at De maatte være villig til at blive ledet ind i Sandhedens Lys. Vi læse i denne Maaneds Magasin, at De citerer Pauli Brev til de Galater, 1. Kap. 8. V.: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse". De gør dette; netop det samme, som De bebrejder „Mormonerne" for at gøre. Apostlerne prædikede Daab til Syndernes Forladelse. Deres Bønnebog siger, at I anerkende een Daab til Syndernes Forladelse, medens De selv siger, at den ikke er nødvendig. De paastaar, at De kan paapege, hvori „Mormonerne" have Uret. Dette er en forunderlig Paastand, efter at De saa fuldstændig fejlede i at vise

„Mormon"-Ældsterne og os, hvori vor Religion er forkert. Vi kunde ønske, at De vilde overveje Deres Opførsel overfor „Mormon"-Ældsterne ved at betragte Indholdet af de tre første Vers i det 7. Kap. i Matthæus' Evangelium. Vi tro, at hvis Evangeliet nogensinde har været nødvendigt, da maa det være nu, eftersom her er saa mange forskellige Sekter, der alle prædike en Del af det Evangelium, som Paulus og Apostlerne lærte. I sige naturligvis, at I alle ere eet, og at I alle styre Kursen mod det samme Sted, Himmelen; men hvis Pauli Ord ere sande, kunne vi ikke forstaa, hvorledes I kunne forvente at komme der.

Deres oprigtige,

William Ravenscroft,
James Ravenscroft,
George Ravenscroft.

Det ovenanførte er undertegnet af

Andrew Souther,
John Daniel".

Hvilkedagen — Den Første eller Den Syvende?

Det følgende Stykke er skrevet af George Q. Cannon og blev gengivet fra Juvenile Instr. i Mill. Star. 60. Aarg. Nr. 27.

En Herre, som ikke er Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, sender os følgende Meddelelse:

„Jeg har læst nogle af eders Bøger og er bleven overbevist om, at Mormonkirken er Guds rette Kirke.

Jeg er en Syvende-Dags Adventist, og da jeg læste „Advarsels Røsten", blev jeg forvisset om, at Joseph Smith var en Profet. Men der er een Ting, som jeg kunde ønske at vide, og det er, hvorfor eders Kirke helligholder Søndagen, den første Dag i Ugen, istedetfor Lørdagen, den syvende Dag.

Vil De være saa venlig at forklare mig det, da er jeg overbevist om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Guds sande Kirke".

Aarsagen, hvorfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige holder Søndagen som deres Hvile- og Helligdag istedet for Lørdagen, der helligholdes af gudfrygtige Jøder og Syvende-Dags Adventister, er den, at det gennem Aabenbaring fra Gud er befalet de Hellige at helligholde „Herrens Dag" som deres Sabbat. Denne Befaling blev given Søndagen den 7. August 1831 som følger:

„Og paa det at du mere fuldkommeligen maa kunne holde dig ubesmittet af Verden, skal du gaa til Bedehuset, og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er bestikket eder til Hvile fra eders Arbejde til at tilegne den Allerhøjeste eders Andagt. Ikke desmindre skulle eders højtidelige Løfter gøres i Retfær-

dighed hver Dag og til alle Tider. Men kom i Hu, at paa denne Herrens Dag skal du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste, og bekende dine Synder for dine Brødre og for Herren". (Pagtens Bog 59. Kap.: 9—12.)

„Herens Dag" er den Dag, da han opstod fra de døde, og paa hvilken hans Disciple ved den Tid forsamlede sig til Gudsdyrkelse og Brødsbrydelsen i hans Navn. Det var paa den første Dag i Ugen efter deres Regning. Se Joh. 20:19; Ap. G. 20:7; Aab. 1:10.

Denne Skik blev overholdt i den oprindelige kristne Kirke, og den syvende Dag blev ogsaa for en Tid helligholdt af de jødiske Disciple. Men Paulus og andre ledende Ældster i Kirken modsatte sig Overholdelsen af de gamle Regler og Ceremonier i den mosaiske Lov og forkyndte Evangeliets Frihed, at Loven var fuldbyrdet i Kristus. Han bebrejdede dem, der vare paastaaelige med Hensyn til specielle Helligdage ifølge Moseloven, men selv helligholdt han Herrens Dag — den første Dag i Ugen. (Kol. 2:16; 1. Kor. 16:2.)

Det er Aanden og ikke Bogstaven af Sabbatsoverholdelsen, der er den mest antagelige for Gud. En Dag af Syv er bestemt til en Hvile- og Helligdag, og det kunde være lige meget, hvilken af Ugens Dage det var, hvis det ikke var for Ordens og Enigheds Skyld. Derfor har Herren tilkendegivet de Hellige, hvilken Dag de skulde helligholde, og det er „Herrens Dag", almindelig kaldet „den første Dag i Ugen".

Med Hensyn til den syvende Dag og den første Dag i Ugen maa vi erindre, at den, som er den syvende Dag paa eet Sted af Jorden, kan være den sjette eller den første paa et andet Sted. For Eksempel ved at rejse vestover fra San Francisco: Naar man naaer den 180. Meridian fra Greenwich og krydser den Linje, da er det Sædvane, at man springer over en Dag — det vil sige, hvis det er Lørdag Formiddag (den syvende Dag i Ugen), at Skibet naaer Linjen, da bliver det i samme Øjeblik, som det passerer denne, Søndag Formiddag (den første Dag i Ugen) og Skibets Kaptejn trækker 24 Timer fra hans Beregning i Logbogen. Hvis derimod et Skib sejlede i modsat Retning, altsaa mod San Francisco, da vilde Kaptejnen og Passagererne, naar de passerede den 180. Meridian, tælle den samme Dag to Gange; med andre Ord: hvis de naaede den Linje paa Søndag Formiddag, vilde de ogsaa kalde den næste Dag Søndag — eller to Søndage paa hinanden.

I et saadant Tilfælde vilde Beboerne paa den østre Side af Linjen, hvis de troede paa Overholdelsen af den syvende Dag, helligholde den samme Dag som de, der boede paa Vestsiden af Linjen, under Forudsætning af, at de sidstnævnte iagttoge den første Dag i Ugen som deres Hvile- og Helligdag istedet for den syvende.

Det er Helligholdelsen af den Dag, som Herren har nævnt i sin Aabenbaring til os, „Herrens Dag", der er antagelig i hans Aasyn;

enten man saa behager at kalde den den første eller den syvende Dag i Ugen.

Denne 180. Meridianslinje strækker sig hovedsagelig over Havet og berører knap Land nogetsteds. Beboerne paa de forskellige Øer i Nærheden have forskellige Datoer. De Øer, der faa deres Beboere fra Europa via det gode Haabs Forbjerg, have for det meste den asiatiske Datum; medens de Øer, der naas lettest via Kap Horn, have den amerikanske Datum. Da Alaska blev solgt til de Forenede Stater, var det nødvendig at trække een Dag fra i den officielle Tidsregning, eftersom Asiaternes Datum er en Dag forskellig fra Amerikanernes.

De Sidste-Dages Hellige holde som deres Sabbat den Dag, Herren har bestemt, og det er den samme Dag i Ugen, der efter Kristi Opstandelse af Apostlerne og de Hellige i den oprindelige kristne Kirke blev indstiftet til en Hvile- og Helligdag, nemlig „Herrens Dag".

Zion trives.

Af nogle Tal, der bleve fremførte af en af Talerne i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, fremgaar det ifølge Deseret News, at det store Sidste-Dages Værk er i en fremadskridende og trivelig Forfatning. Taleren var Ældste Rudger Clawson, af de tolv Apostlers Quorum, og hans Bemærkninger bekræfte den hurtige Forøgelse af den lille Sten, som Profeten Daniel taler om. Denne lille Sten begyndte at rulle fremad paa sin Bane, da Kirken den 6. April 1830 blev organiseret med 6 Medlemmer, og den har i sin Flugt op til nærværende Tid tiltaget i Størrelse, saa at Kirken nu tæller Hundreder af Tusinde. Vi gengive her et Uddrag af Talen:

Ældste Clawson sagde, at han glædede sig over den kraftige Aabningstale, som Præsident Joseph F. Smith holdt igaar; thi den tolkede Konferencens Aand og den, som var tilstede i de følgende Møder. Taleren var ogsaa meget rørt over Præsidenterne Winder's, Lund's og Lyman's Bemærkninger, i Særdeleshed dem, der angik den opvoksende Ungdoms Velfærd. De Sidste-Dages Hellige ere et børneelskende Folk; de anse Ægteskabet for helligt og Bevarelsen af Kyskhed og Renhed i den spæde Barndomsalder og fremdeles. Naar Oldtidens Nationer begyndte at tilsidesætte Dydens Ideal, da stod deres Ødelæggelse og Opløsning for Døren, og de mægtige Kejserdømmer faldt, fordi de ringeagtede Ægteskabspagten. Der er Hundreder af Mødre i Israel, sagde Taleren, som have haft store Familier; som et Folk tro vi, at Udarbejdelsen af Verdens endelige Forløsning beror paa, at den bliver befolket. Og de forrige Byrder, som ere os paalagte, ere vi ansvarlige

for. Deres Bevaring og Opdragelse i Renhed og Retfærdighed er vor Mission. I Forbindelse hermed ønsker jeg at fremsætte nogle Tal, udarbejdede fra Kirkens seneste Statistik med Hensyn til Børnebefolkning i denne Kirke:

Ældste Clawson sagde, at der i denne Kirke er 86,740 Børn under 8 Aar gamle — en hel Armee. Hvis Tabernaklet rummer 15,000 Mennesker, kunde det fyldes $5^1/_2$ Gange med de Sidste-Dages Helliges Børn. Dersom Folk i Verden kendte til disse Forhold, da vilde de sikkerlig forundres og forbauses, og det vilde maaske blandt de venligtænkende fremkalde Beundring.

Han anførte, at det højeste Procentantal af Børn under 8 Aars Alderen er i Kanab Stav, nemlig 33 pCt.; dernæst kommer Alberta, San Juan, Panguitch og Uintah Stave, med 32 pCt. hver; Juarez med 31 pCt.; Woodruff og Snowflake følger derefter med 30 pCt.; 13 Stave have 29; 8 have 28; 6 have 27; 7 have 26; 3 have 25; 2 have 19 og 2 Stave 18 pCt.

Ældste Clawson fremførte Tal, der viste, at der i Kirken er 4,961 Præster, 6,292 Lærere og 18,976 Diakoner. Der er indrulleret i Kirkens Søndagsskoler 119,000 Navne; i de Unge Mænds Uddannelses Forening 24,600 og i de Unge Kvinders 26,800. I Børneforeningen er der 48,737, og i Religionsklasserne er der indskrevet 25,629 Navne; der er 10,000 Studenter i Kirkeskolerne.

Disse Skoler ere virksomme Midler til de Unges Opdragelse, thi de aandelige Evner som de besidde, blive udviklede i Skolerne. Præsident Harper af Chicago Universitet beklagede sig i høj Grad over den Mangel paa religiøs Uddannelse, som eksisterer i Landets Skoler. Præsident Brigham Young sagde, at den bedrøveligste Ting ved de offentlige Skoler var, at de i dem havde udestængt den almægtige Gud, og saaledes er Forholdet endnu. For at raade Bod paa denne Tilstand bleve Kirkens Skoler oprettede, og deres Fremgang har i Sandhed været beundringsværdig. Kirkeskolerne, der havde saa ydmyg en Begyndelse, ere blevne en mægtig Faktor til det godes Udbredelse blandt de Unge i Utah, og de give Børnene Adgang til de Omgivelser, der ere nødvendige for deres aandelige og fysiske Udvikling.

Mit oprigtige Ønske er, at Børnene maatte vokse og tiltage i det gode, og blive stærke og befæstede blandt Israels Hærskarer.

„Livets Værd bestemmes ved to Ting", siger Ella Wheeler Wilcox; „det gode, som vi høste deraf, og den Indflydelse, vi meddele andre". Uden at den ene eller den anden er tilfredsstillende, vil Livets Hensigt blive forfejlet.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 1. December 1907.

En Arbejder er sin Løn værd.

Til Ældsterne, som arbejde i denne Mission, ønsker jeg at henvende nogle faa passende Raad og Formaninger, haabende, at de maatte opmuntre eder i Udførelsen af den Gerning, som I ere udsendte for at udrette i Missionens Tjeneste. Vi valgte ikke selv dette Kald, men bleve af Herrens befuldmægtigede Tjenere kaldede formedelst Inspirationens Aand. I Lydighed mod dette Kald forlode vi vore Hjem, Slægtninge og Venner, ikke for at søge denne Verdens Rigdomme, thi dette gave vi Afkald paa, da vi droge ud, fordi vi vidste, at vi, ligesom Herrens Tjenere fordum, skulde prædike uden Løn og Betaling; men vi gjorde det af Hengivenhed for Guds Sag og hans Tjenere. Ved at gøre dette vidste vi, at vi kunde blive Redskaber i Herrens Haand til at bringe nogle oprigtige Sjæle til Sandheds Erkendelse. Naar vi betragte den Tilstand, hvori vore Medmennesker baade i aandelig og timelig Henseende for Tiden befinde sig, betænk da, at hvis ikke Gud i sin Naade havde sendt sine Tjenere til vore og vore Forældres Hjem, før vi kendte Evangeliets Lys, vilde vi nu uden Tvivl ikke have været bedre stillede end de førstnævnte. Hvor nidkære burde vi ikke med dette for Øje være i denne vor Gerning, og burde ikke vore Hjærter være fyldte med Glæde og med Taknemmelighed til Herren! Og ikke alene fordi vi selv have annammet Evangeliet, men fordi vi tillige ere blevne agtede værdige og udkaarede til at bringe dette Glædens Budskab til vore Medmennesker, som endnu leve i Vankundighed og Mørke angaaende de Ting, som høre Gud til.

Paa denne Maade plante vi Haab i de forhen haabløse Menneskers Hjærter, og naar de annamme Budskabet, omvende sig fra deres Synder og gamle Traditioner, blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse og faa den Helligaands Gave, da begynde de at vandre i et nyt og helligt Levnet. Ja, naar vi betragte den Uvidenhed og Ligegyldighed, som eksisterer i Verden, da forekommer det mig, at vi burde være særdeles aarvaagne, baade tidlig og sildig, og ikke i mindste Maade spare hverken paa Midler eller Anstrengelser for at fuldbyrde det Hverv, som er os paalagt, paa en Maade, der vil være antagelig for vor himmelske Fader og tilfredsstillende for os selv; ejheller burde vi et Øjeblik tænke paa at afmaale Tiden eller Arbejdet efter eget Forgodtbefindende, ved tildels i vort eget Sind at bestemme, hvor mange Huse vi burde besøge, hvor

mange Skrifter vi burde uddele, eller hvor mange Dage i Ugen vi burde arbejde. Derimod var det ønskeligt, om der i vore Hjærter var en brændende Længsel og Trang efter at ofre saa megen Tid som mulig til vore Pligters Udførelse.

Lader os benytte saa mange Dage, som det er os muligt i Ugens Løb, til at udsprede Skrifter fra Dør til Dør og afholde offentlige og private Møder saa ofte, som Lejlighed tilbydes. Det er ikke altid saa let at faa lejet større Lokaler, men saa er det maaske muligt at afholde Møder i private Huse, hos de Hellige eller hos vore Venner, og paa denne Maade kunne vi faa Lejlighed til at bære Vidnesbyrd til de Fremmede samt opmuntre de Hellige i deres Pligters Udførelse.

Frelseren befalede sine Disciple, at de ofte skulde samles, og dette Raad er ogsaa værd at efterfølge i vore Dage.

Kære Brødre, lad det være vort Ønske og Formaal under alle Omstændigheder at bruge denne Fremgangsmaade, da ville vi, naar vi lægge os til Hvile efter endt Dagsgerning, være fyldte med Glæde og Tilfredshed i vore Hjærter, og den følgende Dag ville vi føle den samme varme Interesse ved at fortsætte det gode Arbejde. Anderledes er det, hvis man en Dag forsømmer sin Pligt, da føler man, naar Aftenen kommer, at der ligesom er noget i Vejen; Samvittigheden bebrejder En, og man er utilfreds med sig selv; hvis man vedbliver at være sløv og ligegyldig fra Dag til Dag, koster det snart en hel Kamp at udføre det, som bringer Frelse og Ophøjelse til vore Medmennesker og saa megen Glæde og Tilfredshed til os selv. Aarsagen dertil er, at vi give efter for Fristeren, vor Saligheds Fjende; thi han gør alt, hvad der staar i hans Magt, for at hindre Herrens Tjenere i at bringe dette Budskab til Menneskenes Børn.

Derfor, kære Brødre, lader os være paa Vagt, at vi ikke skulle blive forhindrede i at bære vore Vidnesbyrd til saa mange som muligt og saaledes benytte den kostbare Tid til vore Medmenneskers Velsignelse, vidende dette, at for disse Opofrelser, som vi gøre for Guds Sags Fremme og for vore Medmenneskers Skyld, ville vi ingenlunde miste vor Løn, „thi en Arbejder er sin Løn værd". —S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom til København den 20. November og beskikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

Carl C. Nelson, Mink Creek, Idaho,	København Konference;	
P. P. Skriver, Aetna, Alberta, Canada,	do.	do.
Joseph W. Petersen, Smithfield, Utah,	do.	do.
Joseph M. Olsen, Spanish Fork, Utah,	do.	do.
Hans C. Hansen, Tooele, Utah,	do.	do.

Jacob G. H. Jensen, Ft. Green, Utah, Aarhus Konference;
Søren R. Nielsen, Manti, Utah, do. do.
Joseph P. Johansen, Mt. Pleasant, Utah, do. do.
Simon Christensen, Richfield, Utah, Aalborg Konference;
Jens C. Christensen, Provo, Utah, do. do.
James A. Johnson, Rexburg, Idaho, do. do.
Joseph H. Johnson, Salem Utah, Kristiania Konference;
Alf. E. Sørensen, Logan, Utah, do. do.
Carl R. Skanchy, Logan, Utah, do. do.
Abraham O. Jacobsen, Murray, Utah. do. do.
George P. Georgesen, Weston, Idaho, Bergen Konference;
James C. Pedersen, Spring City, Utah, do. do.

Forflyttelse. Ældste Willard R. Petersen forflyttes fra Bergen til Aalborg Konference.

Dødsfald. Efter flere Aars Sygdom afgik Karen Marie Madsen, f. Christensen ved Døden i Mapleton, Utah, den 17. September 1907. Hun blev født i Valsted, Danmark, den 6. Juni 1845, anammede Evangeliet i 1880 og emigrerede til Utah i 1884. Hun døde trofast i Evangeliet.

— Ældste Mads Jensen, en ærværdig Olding og gammel Pioneer, døde i Mt. Pleasant, Utah, den 1. November 1907, i sit 86. Aar. Han blev født i Danmark og emigrerede til Utah med et Haandkarre-kompagni i 1857; under denne Rejse og i de første Pioneeraar var han udsat for mange haarde Prøver og Forsagelser.

— Levningerne af Anne Gurine Anensen bleve begravne i Park Gravlund, Ephraim, Utah, den 4. November 1907. Hun blev født i Sanne, Norge, den 30. Sept. 1818, annammede Evangeliet for 35 Aar siden og emigrerede til Utah i 1893.

En meget morsom Tildragelse hændte for en Tid siden i en af Byerne i det nordlige Irland. En ung Mand, Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, var netop kommet fra Alteret med sin undseelige unge Brud, der ogsaa var Medlem af Kirken, og de vare ledsagede af et Par Venner.

De bestege et Tog, der skulde afgaa til det søndre Irland, hvor de ønskede at tilbringe nogle behagelige Hvedebrødsdage. Ved første Station steg en sekterist Gejstlig ind i Kupeen, hvor de fire „Mormoner" sad. Han kom øjeblikkelig ud af Fatning og saa med en stummel Mine hen paa Brudgommen.

Kort efter fik han Lejlighed til at føre en kort Samtale med Bruden

„Min kære unge Kvinde", sagde han, „det bedrøver mig at se Dem i Selskab med disse Mænd. Maaske De er uvidende om, at de ere Mormoner — idetmindste den ene (pegende hen paa Brudgommen); thi jeg har selv hørt ham prædike ved Friluftsmøder i den By, hvor jeg bor, og som en Herrens Tjener raader jeg Dem til ikke at have noget med ham at gøre". Den unge Kvinde smilede, saa den ærværdige Herre op i Øjnene og sagde: „Min kære Herre, jeg takker Dem meget for Deres venlige Raad, men det er kommet for sent; jeg blev nemlig gift med ham i Morges".

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 343.)

Jorden — Guds Børns evige Arv. Jeg kan ikke slutte dette Emne bedre end ved at anføre følgende fra Parley P. Pratts „Advarsels Røst", Side 54: „Vi kunne nu ogsaa forstaa Meningen af disse Kristi Ord: „Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden", (Matt. 5: 5.), saavel som den Sang, Johannes hørte i Himmelen, hvilken sluttede saaledes: „Vi skulle regere over Jorden". Læser, bliv ikke forskrækket; antag, at du skulle blive henrykt til Himmelen blandt de genløste af alle Nationer, Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk og forenes med dem i Sang, saa vilde du til din Forbavselse erfare, at hele Himmelen er fuld af Fryd og Glæde, medens de slaa Udødelighedens Harper i salig Forventning af den Dag, da de skulle regere over Jorden — en Planet, som nu befinder sig under Satans Herredømme og er en Bolig for Sorg og Elendighed, fra hvilken din glade Aand havde taget Flugten og, som du formodede, at have sagt et evigt Farvel. Du kunde maaske blive bestyrtet et Øjeblik og spørge dig selv: Hvorfor har jeg aldrig hørt dette Emne blive omhandlet i de forskellige Kirkesamfund paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vil blive: Fordi du levede paa en Tid, da Folk ikke forstod Skriften.

Abraham vilde fortælle dig, du skulde have læst Guds Forjættelser til ham i 1. Mosebog 18: 8., hvor Gud ikke alene lover, at hans Sæd skal faa Kanaans Land til evig Eje, men at ogsaa han selv skal arve det. Du skulde ogsaa have læst Stefani Vidnesbyrd, (Ap. G. 7; 5.), der vilde have oplyst dig om, at Abraham aldrig arvede de forjættede Velsignelser, men derimod forventede at opstaa fra de døde og blive bragt til Kanaans Land.

Ja, siger Ezekiel, dersom du havde læst det 37. Kapitel af mine Profetier, saa vilde du have fundet en udtrykkelig Forjættelse om, at Gud vilde aabne Gravene for alle dem af Israels Hus, som vare døde, og samle deres tørre Ben tilsammen, hvert til sit eget Sted, beklæde dem med Sener, Kød, Hud og Haar og indblæse sin Aand i dem, og

de skulle leve, og derefter skulde de, i Stedet for at optages til Himmelen, blive førte ind i Kanaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skulde eje det evindeligen. Men, endnu fuld af Forbavselse, kunde du henvende dig til Job, og ved at finde een, der ikke var bekendt med en saa simpel og letfattelig Genstand, vilde han blive højlig forundret og udbryde: Har du aldrig læst mit 19. Kapitel fra det 23. til det 27. Vers, hvor jeg siger: „Gid mine Taler nu maatte blive skrevne, gid de kunde prentes i en Bog; thi jeg ved, at min Frelser lever og skal staa paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skal se ham i mit Kød, jeg, og ikke en anden, skønt Orme skulle fortære dette Legeme". Selv David, Israels liflige Sanger, vilde erindre dig om sin 38. Salme, hvori han gentagende siger, at de sagtmodige skulle arve Jorden evindeligen, efter at de ugudelige er udryddede. Og tilsidst, som for at afgøre denne Sag en Gang for alle, vilde Frelserens Ord i hans herlige Bjergprædiken lyde behageligt i dine Øren, idet han udtrykkeligt siger: „Salige ere de sagtmodige; thi de skulle arve Jorden". Til alt dette vilde du maaske svare, jeg har visselig læst disse Skriftsteder, men det er altid bleven mig lært, at de ikke skulde forstaas saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem førend nu. Lad mig nu gaa og fortælle Folk, hvor underligt mine Øjne ere blevne opladte, siden jeg ankom til Himmelen og der kun hørte een kort Sang blive assungen. Det er sandt, jeg har hørt Himmerigets Rige meget omtalt, medens jeg var paa Jorden, men jeg tænkte aldrig paa, at de himmelske Væsener følte saa stor en Glæde ved Tanken om, at de skulde komme tilbage til Jorden. Men Frelseren siger: „De have Moses og Profeterne, og dersom de ikke tro dem, da tro de ikke heller, om nogen opstod fra de døde". (Luk. 16: 20.)

6. Kapitel.

Menneskets Ansvarlighed for Gud. Dette er et Emne, som det burde være nødvendigt for os at undersøge for at udfinde, hvorvidt Menneskets Ansvarlighed strækker sig. Thi dersom Mennesket ikke har moralsk Handlefrihed, kan det ikke være ansvarlig for Verdens nærværende Tilstand; og det vilde være uretfærdigt af Gud at straffe Mennesket for Handlinger, som det ikke var Skyld i, eller for Omstændigheder, hvorover det ikke kunde raade.

Ved omhyggelig Undersøgelse af Skriften finde vi, at Mennesket er begavet med visse Kræfter, som det kan anvende under Herrens Styrelse og Vejledning, og at det, dersom det har handlet uden Guds Raad, Vejledning eller Undervisning, er gaaet udenfor de af Gud bestemte Grænser og er lige saa meget straffværdig, som en Gesandt fra en Nation vilde være, dersom han overskred Grænserne for sine Instruktioner, eller som en Mand, der har forpagtet en Avlsgaard eller Vingaard, vilde være, dersom han brød Forpagtningskontrakten og ødelagde Avlsgaarden eller

Vingaarden; thi Jorden er Herrens, og Mennesket blev sat paa den af Herren. Den er ikke Menneskets Besiddelse, uden forsaavidt Herren har overladt det Brugen af den. Mennesket har faaet sit Legeme og sin Aand af Gud i den forhen omtalte Hensigt. Gud havde sin Hensigt for Øje, da han skabte Jorden og Mennesket, hvilket ikke er nødvendigt at drøfte her; og dersom Mennesket er stillet som en Forvalter til at handle saavel for Herren som for sig selv og muligvis skulde forsømme Herren, da vilde det sikkerligen blive draget til Ansvar af sin Skaber. At Gud havde en Hensigt for Øje, da han skabte Verden, er indlysende. Hvorfor var der ellers en Raadslagning i Himmelen desangaaende? Hvorfor den smukke Ordning af Sol, Maane og Stjerner? Hvorfor den trufne Foranstaltning til Menneskets Forløsning, før det kom her? Thi Kristus var „Lammet, som ansaaes slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt". Hvorfor Anordningen om Opstandelsen, det ny Jerusalem og Jesu Regering paa Jorden? Vil nogen sige, at disse Foranstaltninger bleve gjorte, og at hele Naturen blev organiseret i sin nærværende Skønhed og Orden uden nogen Hensigt? Det vilde være taabeligt! Dersom Gud har en Hensigt med alt dette, og Mennesket formedelst sin Genstridighed, Ondskab, Fordærvelse og Oprørskhed skulde krydse hans Planer og underkaste sig en anden Indflydelse, nemlig Satans, vilde det da ikke være ansvarligt? Og hvadenten Gud har en særskilt Hensigt eller ikke, saa vedkommer det ikke Spørgsmaalet synderligen; thi Jorden er Herrens, og Mennesket ligeledes, og Gud har en fuldkommen Ret til at foreskrive, hvilke Love, han behager. At Herren betragter Verden paa denne Maade, er tydeligt af vor Frelsers Ord: „Der var en Husbonde, som plantede en Vingaard og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Taarn, og han lejede den til Vingaardsmænd, og drog udenlands. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Vingaardsmændene, at annamme dens Frugter. Og Vingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden dræbte de, en anden stenede de. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første; og de gjorde ligesaa med dem. Men derefter sendte han sin Søn til dem og sagde: De vilde dog undse sig for min Søn. Men der Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Denne er Arvingen, kommer, lader os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stødte ham udenfor Vingaarden og sloge ham ihjel. Naar da Vingaardens Herre kommer, hvad skal han da gøre med disse Vingaardsmænd? De sagde til ham: Han skal ilde omkomme det Onde og leje sin Vingaard til andre Vingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i deres Tid. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hovedhjørnesten; det er sket af Herren, og er underligt for vore Øjne. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder, og gives et Folk, som skal bære

dets Frugter. Og hvo som falder paa denne Sten, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den knuse". (Matt. 21: 33—44.) Her er altsaa Tingen tydelig udviklet; Menneskets Handlefrihed; Misbrugen af denne Handlefrihed; Straffen for denne Misbrug, tilligemed de gruelige Følger af at sætte sig op imod den rette Myndighed: „Paa hvilken den falder, ham skal den knuse". Gud gav aldrig Mennesket uindskrænket Raadighed over Verdens Anliggender, men taler altid om Mennesket som staaende under hans Vejledning, beboende hans Jord og værende ansvarlig overfor ham for dets Handlinger.

Verden er Herrens Vingaard, og Mennesket er Brugeren af den. Derfor, da Gud skabte Mennesket, „velsignede Gud dem, og Gud sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører den eder underdanig; og regerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som bevæger sig paa Jorden". Dette var altsaa Menneskets Herredømme, givet det af Herren. „Og Gud sagde: Se, jeg har givet eder alle Urter, som give Sæd, og alle Træer, i hvilke er Træers Frugt". Disse Ting gaves af Gud, men for at vise sin Magt og sin Ret til at blive adlydt, og for at prøve Mennesket, forbød han ham at æde af et vist Træ; og da han aad af det og saaledes brød Guds Bud, drev han ham ud af Haven og forordnede, „at han skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved".

Atter, Gud paabød Dyrkelse og Ofringer, og da Kain og Abel ofrede dem, antog han den enes og forkastede den andes Offer; og endvidere, da Kain blev vred paa Grund af, at hans Offer ikke blev antaget, sagde Herren til ham: „Hvi er du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom du gør godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gør det gode, da er Synden den, som ligger for Døren? (1. Mosеb. 4:6. 7.). Efter Verdens Ødelæggelse, som var en Følge af, at Folket syndede imod Gud, velsignede han Noah og talte til ham og gav ham det samme Herredømme, som forhen var givet til Adam; og Noah ofrede Offer for ham. Den samme Anerkendelse af den Almægtiges Magt og Myndighed vistes af Abraham, Moses, Israels Børn og Profeterne; ligeledes af Jesus og de første Kristne. Mennesket blev stillet som et frit Væsen med Magt til at handle, og det blev begavet med visse Kræfter af sin Fader og gjort ansvarlig overfor ham for sine Handlinger, ligesom en Søn, Tjener eller Forvalter vilde være det for sin Fader, Herre eller Principal.

Maaske det rigtigere kunde udtrykkes saaledes: En Mand overlader eller udlejer en Vingaard eller Avlsgaard, og Lejeren faar en vis Handlefrihed eller Raadighed over Ejendommen, men er altid underkastet visse af Ejeren foreskrevne Betingelser. Saaledes gjorde Gud en Pagt med Noah, Abraham, Israels Børn og de første Hellige. Oprettelsen af en Pagt indbefatter selvfølgelig to Parter; i saadanne Tilfælde er Gud den

ene og Folket den anden. Hvis Folket opfylder sin Pagt, er Herren ogsaa forpligtet til at opfylde sin; men hvis Mennesket overtræder, da er Herren ikke forpligtet til at opfylde sin Pagt. Med Hensyn til det gamle Israel sagde han f. Eks.: „Og det skal ske, om du aldeles hører paa Herren din Guds Røst, at tage vare paa at gøre alle hans Bud, som jeg byder dig idag, da skal Herren din Gud sætte dig til at være høj over alle Folk paa Jorden". (5. Mosеb. 28:1.) Han beskriver derpaa, hvilke disse Velsignelser ere, og siger endvidere, at dersom de ikke iagttoge hans Rette og Skikke, skulde Forbandelsen komme over dem. Herren fremsatte for dem baade Velsignelserne og Forbandelserne; de første skulle komme over dem, dersom de vare lydige, og de sidstnævnte, dersom de vare ulydige. Mennesket kan altsaa handle som et frit, moralsk Væsen og enten benytte sig af de Velsignelser, som Gud vil stille til hans Raadighed, eller lade det være, alt efter sit eget Valg; det er Misbrugen af denne moralske Handlefrihed, som har opfyldt Verden med Elendighed og Nød. (Fortsættes.)

Skyggen og Substansen.

Mange af eder, mine kære Venner, have uden Tvivl ofte beundret et smukt Maleri, fremstillende en Fugl. Saa virkeligt og naturligt kan dette Maleri have forekommet eder, at I næsten have ventet paa at høre Fuglen synge. Men saa have I maattet erkende, at det kun var en Skygge eller saa at sige, en død Skikkelse, som I have betragtet. Kunstneren havde lagt al sin Evne og alt sit Talent i at fremstille en af de fjedrede Sangere, men det var ham umuligt at give Liv og Sang i det malede Legeme.

Lad mig nævne et andet Billede. Det er et Maleri af en yndig Blomst, udført af en af Verdens bedste Kunstmalere. Saa virkelig og saa naturtro er denne Menneskets Frembringelse, at I, efterhaanden som I betragte den, næsten indbilde eder at kunne mærke dens Vellugt; men pludselig maa I atter indrømme, at den som Fuglen kun er et Billede, livløst og uden Duft.

Lader os nu vende Tankerne fra Mennesket til dets Skaber. Vi have ofte spadseret paa Landevejene i de duftende Sommerdage og betragtet Naturen iklædt sit Helligdagsskrud. Pludselig svinger en lille Lærke sig tilvejrs fra Kløverengen og frembringer en Frydesang, der glæder vore Hjærter. Paa højre og venstre Side se vi et Utal af vilde Blomster, der fylde Luften med deres Vellugt. Og som vore Øjne følge Fuglen og derpaa det blomstrende Tæppe, da fyldes vore Hjærter med Tak og Pris til ham, som skabte disse saavelsom utallige andre Ting, der fornøje Øjet og fryde os som hans Børn.

Hvilken Forskel er der ikke paa de Frembringelser — Menneskets Gerninger og Guds Skaberværk!

De førstnævnte ere, skjøndt smukke at se paa, alligevel ikke andet end Skygger, medens de andre ere Virkelighed.

Det forholder sig paa samme Maade i aandelig Henseende. Vi have ofte gaaet i Kirke og beundret den smukke Bygning med dens kostelige Tilbehør; vi have lyttet til Taler, som have været behagelige at høre paa; men efter at Gudstjenesten har været forbi, og vi ere vendte tilbage til vore Hjem, have vi følt, at der var noget, som manglede; vor Sjæl var ikke mættet. Aarsagen til denne Utilfredshed var, at vi vare blevne beværtede med Skyggebilleder. Bygningen, skjøndt smuk at se paa, og Prædikenen, skjøndt fejlfri, hvad Form og grammatikalsk Fremstilling angaar, vare lig Malerierne, der fremstillede Fuglen og Blomsten, uden Aand, uden Liv — et Gudsfrygtigheds Skin, foruden dens Kraft.

Hvilken Forskel er der ikke i de Helliges Forsamlinger, hvor Herrens Tjeneres Lærdomme tilfredsstille Sjælen og fylde Hjærtet med Glæde! Guds Aands Nærværelse og Kraft har en Indflydelse over alle, ja selv over dem, som ikke er af vor Tro. Zions Sange, sungne af de kære gamle Hellige, hvis Stemmer have mistet meget af deres Klang, er mig kærere end Verdens bedste og mest tiltalende Musik. De blive sungne i sand Oprigtighed og fra Hjertets Dyb; de ere fulde af Aand og Liv.

Jesu Kristi Evangelium, som er genoprettet ved Profeten Joseph Smith i disse de sidste Dage, er ikke lig Kunstnerens Maleri, blot en Skygge, men det er en stor og omfangsrig Virkelighed, — „Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror og adlyder det".

— Sarah Cook. (Mill. Star.)

Gode Raad. Naar du forstaar, hvad din Foresattes Ønske er, burde du søge at opfylde det; thi det er en sløv Tjener, der venter paa at blive befalet alt, hvad han skal gøre.

Indhold:

Interessante Korrespondancer	353	Ankomst og Bestikkelse	361
Hviledagen — Den Første eller Den Syvende?	356	Forflyttelse	362
Zion trives	358	Dødsfald	362
Livets Værd	359	En meget morsom Tildragelse	362
Redaktionelt:		Guds Regering	363
En Arbejder er sin Løn værd	360	Skyggen og Substansen	367
		Gode Raad	368

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).